

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.417/2015/10. szám

A Debreceni Ítéltábla a Nagyné dr. Márton Veronika ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - az Országos Bírósági Hivatal Jogi Képviselési Osztálya (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen bírósági jogkörben okozott kár megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 10.P.20.050/2013/69. számú ítélete ellen a felperes 82. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése alapján - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 17 000 (Tizenhétezer) forint összegű fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

A **"M"** Kft. mint végrehajtást kérő és a felperes mint adós között a Miskolci Városi Bíróság előtt számon végrehajtási eljárás volt folyamatban. A végrehajtást **R. L.** önálló bírósági végrehajtó számon fogatosította.

A Miskolci Városi Bíróság a felperes végrehajtási kifogását elutasító 45/V. sorszámú végzését illetve a felperes végrehajtási kifogásának részben helyt adó 74-II. sorszámú végzését a felperes fellebbezése folytán másodfokon eljáró alperes 1.Pkf.22.114/2012/2. illetve 1.Pkf.22.115/2012/2. sorszámú végzéseivel helybenhagyta, és a jogi képviselővel eljáró, de a másodfokú eljárásokban a fellebbezésekre észrevételeket elő nem terjesztő végrehajtást kérő javára a felperest mindkét ügyben 6 350 Ft - 6 350 Ft másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte azzal az indoklással, hogy a végrehajtást kérőnek a másodfokú eljárás során költsége merült fel azért, hogy a fellebbezésre észrevételt terjesztett elő. A felperes az előző jogerős végzésekben meghatározott, összesen 12 700 Ft másodfokú perköltséget 2012. december 28-án megfizette a végrehajtást kérő részére.

Dr. D. S. mint végrehajtást kérő és a felperes mint adós között összesen 68 750 Ft perköltség behajtása tárgyában a Miskolci Városi Bíróság előtt számon végrehajtási eljárás volt folyamatban. A végrehajtást **R. L.** önálló bírósági végrehajtó számon fogatosította.

A felperes a Miskolci Városi Bíróság 14.Pk.55.362/2010. számú nemperes eljárásában 2010. december 2-án 68 750 Ft-ot bírósági letétbe helyezett, amelyből az illeték levonása és a letétet elfogadó 7-I. sorszámú végzés jogerőre emelkedése után 2011. május 5-én 63 750 Ft-ot utaltak ki a végrehajtást kérő részére. A felperes a végrehajtási eljárásban 55. sorszámon, 2011. június 3-án érkezett beadványában kérte a bíróságtól a végrehajtó megkeresését arra vonatkozóan, hogy a végrehajtást kérő bejelentette-e a bírósági letét alapján a követelés megtérülését. A végrehajtást fogantatosító elsőfokú Miskolci Városi Bíróság a 2011. július 6-án kézbesített 56/I. sorszámú végzésével a Vht. 41. §-a szerinti eljárás lefolytatása végett megküldte a végrehajtó részére a felperes előző beadványát. A felperes édesanyja 2011. június 10-én a végrehajtó letéti számlájára 26 000 Ft-ot befizetett, amelyről a végrehajtó a bíróságot 2011. június 30-án értesítette.

A felperes a 2011. október 24-én érkezett 77. sorszámú beadványában közölte a végrehajtást fogantatosító bírósággal, hogy a bírósági letétbe helyezésről, valamint a végrehajtó számlájára befizetésről való tájékoztatás ellenére az elszámolásról értesítést nem kapott, kérte a bíróság megfelelő tájékoztatását, egyben a végrehajtó mulasztása ellen kifogást terjesztett elő. A bíróság a 2011. október 24. napján kézbesíteni rendelt és 2011. november 14. napján kézbesített 78. sorszámú végzésével közölte a felperessel, hogy az önálló bírósági végrehajtónál tud tájékozódni arról, hogy a végrehajtást kérő bejelentette-e a teljesítést; amennyiben a végrehajtást kérő a végrehajtó felhívása ellenére a teljesítést nem ismerte el, végrehajtás korlátozása illetve megszüntetése iránti peres eljárást kezdeményezhet. Felhívta továbbá ugyanebben a végzésben a felperest a végrehajtási kifogás hiányainak a pótlására. A felperes 2011. november 29-én a felhívásra érkezett nyilatkozatát követően a végrehajtást fogantatosító elsőfokú bíróság a 2011. december 15-én kiadni rendelt és 2012. január 4-én kézbesített 83. sorszámú végzésével a kifogás egyidejű megküldésével felhívta a végrehajtót a végrehajtási iratok 8 munkanapon belüli beterjesztésére. A végrehajtó a 2012. január 17. napján érkezett átiratában kérte, hogy a bíróság a díjjegyzék elkészítéséhez küldje meg részére a végrehajtási iratot, egyben nyilatkozzon arról, hogy a felperesi adós által a bíróság felé milyen összeg befizetése történt, annak kiutalására mikor és kinek a részére került sor. A végrehajtást fogantatosító elsőfokú bíróság a végrehajtó beadványát 2012. január 25-én a bíróság peren kívüli kezelőirodájának küldte meg, majd 2012. február 1. napján a korábban beterjesztett eredeti végrehajtói iratokat visszaküldte a végrehajtó részére azzal, hogy a kifogás elbírálása miatt 8 napon belül azokat másolatban küldje vissza; a 2012. február 16-án kelt és 2012. február 24-én kiadni rendelt 91/II. sorszámú végzésével ismételten megkereste a bírósági végrehajtót a kifogásra figyelemmel az iratok beterjesztése végett. A végrehajtó a végrehajtási iratokat - ezen belül az utóbb a bíróság 103/IV. sorszámú végzésével módosított díjjegyzéket - 2012. március 20. napján, majd a 95/II. és a 100-II. sorszámú, az iratok rendezett beterjesztésére vonatkozó felhívás után, 2012. július 3-án terjesztette be a bíróság részére.

A Miskolci Városi Bíróság a felperesnek a bírósági végrehajtó mulasztása, a végrehajtást kérő késedelmes felhívása, a díjjegyzék késedelmes kiállítása miatt előterjesztett végrehajtási kifogását a 2012. szeptember 17-én kelt 103/II. sorszámú végzésével elutasította azzal az indokolással, hogy a végrehajtó iratában található számú, 2011.

július 21. napján kelt végrehajtói intézkedésben - amely kézbesítéséről tértivevény az iratok között nem található - felhívta a végrehajtást kérőt arra, hogy nyilatkozzon a követelése fennállásáról. A tértivevény hiányában nem állapítható meg, hogy a felhívást mikor kézbesítették, azonban a végrehajtó eleget tett azon kötelezettségének, hogy a végrehajtást kérőt felhívta nyilatkozattételre, a felhívásban foglaltaknak azonban a végrehajtást kérő nem tett eleget. Az ügy érdemi befejezésekor a jogszabályi követelményeknek megfelelően a végrehajtó 2012. március 20. napján díjjegyzéket állított ki. Mivel a jogszabályi rendelkezések a díjjegyzék kiállításáról határidőt nem írnak elő, és a végrehajtó a bírósági letét kiutalásáról kapott értesítése után a díjjegyzéket belátható időn belül elkészítette, a végrehajtási kifogás ebből az okból is alaptalan. Az elsőfokú bíróság végzését a felperes fellebbezése folytán másodfokon eljáró alperes 1.Pkf.22.551/2012/2. sorszámu végzésével - annak helyes indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A felperes módosított keresetében kérte az alperes kötelezését a tisztességes eljáráshoz, az emberi méltósághoz és az egészséghez fűződő személyiségi joga megsértése miatt nem vagyoni kártérítés címén 200 000 Ft tőke, valamint az alaptalan perköltségben marasztalás miatt vagyoni kártérítés címén 12 700 Ft tőke és ez után 2012. december 28. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatok, valamint a perköltség megfizetésére. Előadta, hogy a számú végrehajtási eljárásban az alperes nem ellenőrizte a végrehajtó cselekményeit, nem lépett fel a végrehajtó azon mulasztásai ellen, hogy az nem értesítette a felperest a végrehajtást kérőnek a követelés fennállásáról tett nyilatkozatáról vagy a nyilatkozat elmaradásáról, valamint a bírósági letétbe helyezésről értesítést követő mintegy 7 hónap múlva kért csak tájékoztatást a bíróságtól a letétként kezelt összegről, továbbá édesanyja befizetését követően csak 8 és fél hónap múlva készített díjjegyzéket. Ezen túl sérültek az eljárási jogai, mert a végrehajtást kérő jogi képviselőjének házastársa bíróként dolgozott az alperes alkalmazásában, ő maga jogi végzettség és jogi képviselet nélkül járt el; továbbá a számú végrehajtási eljárásban az alperes a végrehajtást kérő fellebbezési eljárásban tett észrevétele hiányában alaptalanul kötelezte másodfokú perköltség megfizetésére. Mindezen felül fenntartotta a felperes marasztalására irányuló kérelmét az előző fellebbezési észrevételek kiadására irányuló eredeti keresetéhez igazodó arányos perköltség megfizetésében azzal az indokkal, hogy a kiadásra irányuló keresetét utóbb azért nem tartotta fenn, mert csak a perből szerzett arról tudomást, hogy észrevételeket a végrehajtást kérő nem terjesztett elő.

Az alperes jogellenesség hiányára hivatkozva - perköltség igény előterjesztése nélkül - a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság 69. sorszámu ítéletével a felperes keresetét elutasította, megállapította, hogy a le nem rótt 15 000 Ft kereseti illetéket az állam viseli. Az ítélet indokolása szerint a felperesnek kellett igazolnia, hogy sérült a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való joga, az emberi méltósága, valamint az egészsége. Hangsúlyozta, hogy a bírói jogkörben okozott kár megtérítésére önmagában egy jogszabály eltérő, esetleg téves értelmezése vagy más jogalkalmazási tévedés csak akkor szolgálhat, ha az kirívóan súlyos. A kártérítési per nem jelenthet új jogorvoslati fórumot a fél számára, az esetleg kedvezőtlen tartalmú döntés felülvizsgálatára. Ennek következtében az, hogy megfelelő időn belül a végrehajtási

kifogásokat az eljáró bíróságok elbírálták, és a felperesi kifogásnak nem adtak helyt, kártérítés alapjául nem szolgálhat, és ezen döntés újbóli vizsgálatát sem jelentheti. Kirívó jogalkalmazási tévedés vagy mulasztás nem volt kimutatható egyik esetben sem, az önálló bírósági végrehajtó esetleges mulasztása pedig a bíróság marasztalására alapul nem szolgálhat. Alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy az alperes a jogszabályi rendelkezésekkel ellentétben meghatározott másodfokú perköltség fizetési kötelezettsége miatt vagyoni kára keletkezett. Ezzel szemben az alperes, mint a végrehajtási eljárás másodfokú bírósága, a jogszabályi rendelkezések alapján határozott a perköltség összegéről és viseléséről. Amennyiben a végrehajtást kérő jogi képviselővel jár el, függetlenül attól, hogy tesz-e észrevételt az adós által benyújtott fellebbezésre, jogosult másodfokú perköltségre, hiszen a végrehajtási eljárás során őt jogi képviselő képviselte. Nem sérült a felperes tisztességes eljáráshoz fűződő joga abból az okból, hogy a végrehajtást kérő jogi képviselőjének házastársa a felperes ügyében eljáró bíróságon bírónak dolgozott, mivel az eljárási szabályok erre az esetre összeférhetlenségi okot nem állapítanak meg; az a tény pedig, hogy a felperes jogi végzettség és jogi képviselő nélkül járt el, nem sértette a tisztességes eljáráshoz való jogait, mivel az eljárás során bármikor meghatalmazhatott volna jogi képviselőt, vagy a lakóhelye szerint illetékes kormányhivatalból kérhette volna pártfogó ügyvéd kirendelését. A kereset jogalapjának a hiányában mellőzte az elsőfokú bíróság a felperes az őt ért nem vagyoni sérelem meghatározása miatt előterjesztett szakértői bizonyítás iránti indítványát, és a keresetet jogalap hiányában elutasította. Az alperes által előterjesztett perköltség igény hiányában nem rendelkezett az elsőfokú eljárás költségeinek viseléséről, míg a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 15. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezett úgy, hogy a le nem rótt 15 000 Ft összegű kereseti illetéket az állam viseli.

Az első fokú ítélet ellen a Miskolci Járásbíróság 12.P.20.242/2014/45. számú ítélete és a alperes neve 1.Pf.20.078/2015/32. számú, az előbbi ítéletet helybenhagyó ítélete folytán 2015. június 30. napjától a peres eljárások, az ügyészségi és a közigazgatási hatósági eljárások indítása és vitele ügycsoport vonatkozásában cselekvőképeséget részlegesen korlátozó gondnokság alatt álló felperes meghatalmazott jogi képviselője útján 2015. június 25-én terjesztett elő joghatályos fellebbezést, amelyben kérte elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, a keresetének helyt adást, az alperes első- és másodfokú perköltségében marasztalását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat meghozatalára kötelezését. A fellebbezéssel egyidejűleg a keresetét annyiban megváltoztatta, hogy a nem vagyoni kártérítés tőkeösszege után is kérte az alperes marasztalását a 2011. augusztus 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatokban. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében foglalt követelmény ellenére nem adott egyediesített, teljes körű tájékoztatást a bizonyításra szoruló tényekről, az ügy érdemi elbírálásához megalapozatlan következtetéseket vont le, a döntés téves jogi állásponton alapult. A bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti felelősséget megalapozza a súlyos, kirívóan téves jogalkalmazás. A 0501-17.Vh.7371/2010. számú ügyben jogsértően kötelezték a végrehajtást kérő javára másodfokú perköltség megfizetésére, mivel a fellebbezéseire az ellenérdekű fél észrevételt nem terjesztett elő, ezért - hivatkozva a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.210/2013/8. és Pf.I.20.066/2014/6., a Kúria Pfv.20.119/2013/8. számú ítéleteinek, illetve a Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.097/2015/3.

számú végzésének indokolására - másodfokú perköltség nem lett volna megállapítható. A nem vagyoni kártérítést a Pp. 2. §-ának (3) bekezdése szerinti méltányos elégtételt biztosító kártérítésként terjesztette elő az eljárás tisztességes lefolytatásához való joga megsértése miatt, amely hivatkozását az elsőfokú bíróság nem vett figyelembe. A 0501-17.Vh.7372/2010. számú ügyben az alperes kirívóan téves jogalkalmazást folytatott, jogsértően határozott a végrehajtó mulasztásáról. Azzal együtt, hogy nem állt rendelkezésre tértivevény arról, hogy a végrehajtó felhívta volna a végrehajtást kérőt a követelés fennállásáról való nyilatkozattételre, a végrehajtó jogszabályellenesen nem értesítette a felperest a végrehajtást kérő nyilatkozatáról vagy annak elmaradásáról. Díjjegyzéket édesanyja befizetését követő 8 és fél hónap múlva, késedelmesen készített el, továbbá késedelmesen kért tájékoztatást a bíróságtól - a letétként befizetésről értesítést követően mintegy 7 hónap múlva - a letétként befizetett összegre vonatkozóan. Sérelmezte, hogy bár nem tartotta fenn a fellebbezésre tett észrevételek kiadása iránti keresetét, azonban - mivel csak a perben szerzett tudomást arról, hogy észrevételek előterjesztése nem történt - fenntartotta a perköltség arányos megfizetésére irányuló kérelmét, amelyet az elsőfokú bíróság indokolás nélkül utasított el.

Pf. 5. szám alatti beadványában 4 340 Ft másodfokú perköltség javára történő megállapítását is kérte.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy a döntés érdemben helyes, a helytállóan megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont le a keresetet elutasító rendelkezését, indokolási kötelezettségének eleget tett. A felperes által kifogásolt végrehajtási eljárásokban az alperes kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedést vagy mulasztást nem valósított meg, jogszerűen kötelezte a felperest a végrehajtást kérő oldalán felmerült minimális összegű ügyvédi költség megfizetésére, a felperes személyiségi jogait nem sértette meg.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt a következők szerint nem találta alaposnak:

A per folyamatban léte alatt a felperes a peres eljárások ügycsoport vonatkozásában cselekvőképességet részlegesen korlátozó gondnokság alá helyezése következtében a perbeli cselekvőképességét elvesztette, mindennek azonban a fellebbezés elbírálása során jelentősége nem volt, mert még cselekvőképessége fennállása alatt általa meghatalmazott jogi képviselő terjesztette elő az ítélet tábla előtti eljárásban kötelező jogi képviselethez kötött fellebbezést; így a Pp. 111. §-ának (2) bekezdéséből eredően nem volt helye az eljárás félbeszakadásának, más jogkövetkezményt pedig a perjogi szabályok nem fűznek a cselekvőképesség elvesztéséhez.

Az elsőfokú bíróság a kérelem és az ellenkérelem keretei között a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékoknak a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerinti mérlegelésével a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetéseivel az ítélet tábla egyetértett.

A felperes fellebbezési hivatkozásával szemben az elsőfokú bíróság a 10. és a 32. sorszámú jegyzőkönyvben a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése értelmében az ügy egyedi sajátosságaihoz

igazodó, kellő pontosságú tájékoztatást adott a felek részére a bizonyításra szoruló tényekről és a bizonyítási teherről. A kereset jogalapjának eldöntéséhez a csatolt végrehajtási iratok a következők szerint elégségesek voltak, ezért ennél részletesebb tájékoztatásra nem volt szükség.

A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 9. §-a alapján alkalmazandó Pp. 2. §-ának (1) bekezdése értelmében a bíróságnak az a feladata, hogy a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse. A jogszabályhely (3) bekezdése értelmében az előzőek elmulasztása esetén a fél - az alapvető jogait ért sérelemre hivatkozással - a 2014. március 14. napjáig hatályos rendelkezések szerint méltányos elégtételt biztosító kártérítésre tarthat igényt, feltéve hogy a sérelem a jogorvoslati eljárásban nem orvosolható.

Az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróságnak a fellebbezésben kifejezetten már nem hivatkozott azon álláspontját, hogy a tisztességes eljárás jogszabályi követelménye nem sérülhetett azáltal, hogy a számon folyamatban volt végrehajtási eljárásban a végrehajtást kérő jogi képviselőjének házastársa a végrehajtást elrendelő elsőfokú bíróság alkalmazottja volt, mivel a Pp. 13-15. §-ai sem az eljáró bíró, sem az eljáró bíróság kizárását ebből az okból nem alapozzák meg; valamint a jogi végzettség és jogi képviselő hiánya miatt sem, mivel a Pp. 7. §-ának a felek eljárási egyenlőségét megalapozó rendelkezései szerint nem volt akadálya, hogy a végrehajtási eljárásban a felperes jogi képviselőt hatalmazzon meg, vagy az illetékes kormányhivatal jogi segítségnyújtó szolgálatától pártfogó ügyvéd kirendelését kérje, mint ahogy arra az utóbbi években igen nagy számban a felperest érintő más eljárásokban sor is került.

A 2014. március 14. napjáig hatályos Ptk. 339. §-ának (1) és 349. §-a (3) bekezdése szerint a bírósági jogkörben okozott kárért való felelősség megállapításához a kár bekövetkezése, a jogellenes és felróható károkozó magatartás, valamint a károkozó magatartás és a kár bekövetkezése közötti okozati összefüggés, továbbá speciálisan a rendes jogorvoslati lehetőségek igénybevétele, vagy a kár rendes jogorvoslattal elháríthatatlansága szükséges.

Helytállóan vizsgálta ezért az elsőfokú bíróság, hogy fennáll-e az alperes kártérítési felelősségének a jogalapja egyrészt abból az okból, hogy a Miskolci Városi Bíróság számú végrehajtási eljárásában a követelt összeg felperes általi teljesítéséhez képest terhelte-e mulasztás az eljáró bíróságot a végrehajtási cselekmények foganatosítása, különösen a végrehajtást kérő felhívása, a díjjegyzék kiállítása, a végrehajtás megszüntetése tekintetében; továbbá a Miskolci Városi Bíróság előtt számon folyamatban volt végrehajtási eljárás során a 45/V. és 74-II. sorszámú végzések elleni fellebbezések folytán alaptalanul került-e sor a felperes másodfokú perköltségben marasztalására. Az önálló bírósági végrehajtói szervezetrendszer a bírósági szervezettől elkülönítetten, önálló feladatkörrel működik, önmagában a végrehajtó mulasztásáért, jogellenes tevékenységéért a végrehajtást elrendelő, foganatosító bíróság felelőssége nem állapítható meg, ezzel szemben a bíróság felelősségét az alapozhatja meg, ha a kár

bekövetkezése, a személyiségi jogsértés megtörténte a saját feladatkörében történt jogellenes magatartás következménye.

A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény (Bszi.) 2. §-a szerint a bíróságok a vitássá tett vagy megsértett jogról a törvényben szabályozott eljárás során véglegesen döntenek. A Bszi. 7. §-a értelmében a jogalkalmazó tevékenységük keretében hozott végleges döntésük mindenkre kötelező, beleértve az ügyben érintett személyeket és az állam szervezeteit is. Ez a szabály nem akadályozza a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti per megindításának, ám az ítélkezési gyakorlat szerint csak a *kirívóan* súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés alapozza meg a jogalkalmazó szerv kárfelelősségét (EBH 2001.526). A tévedések súlyának értékelésére általában akkor kerül sor, amikor a jogalkalmazásnál tényállást kell megállapítani, jogszabályokat kell értelmezni, és ezek egybevetésével kerül sor a döntés meghozatalára. Ha a figyelembe veendő jogszabály rendelkezése teljesen és nyilvánvalóan egyértelmű, a ténymegállapítás és a döntés pedig nem mérlegelés eredménye, általában nem lehet szó a felróhatóság körén kívül eső tévedésről, hibáról.

A felperes arra hivatkozott, hogy a számon folyamatban volt végrehajtási eljárásban az alperes felelőssége azon alapul, hogy a befizetés megtörténte ellenére nem tett meg mindent annak az érdekében, hogy a végrehajtó tevékenységét ellenőrizze, mulasztásait korrigálja, megakadályozza.

Ezzel szemben a rendelkezésre álló adatok alapján a végrehajtási eljárásban a bíróság minden részében a jogszabályi és gondossági követelményeknek megfelelően, a Vht. rendelkezései szerint járt el.

A Vht. 55. §-a (1) bekezdésének a) pontja értelmében a végrehajtást foganatosító bíróság a végrehajtást köteles végzéssel megszüntetni illetőleg korlátozni, ha ezt kívánta a végrehajtást kérő, és a megszüntetés illetőleg korlátozás másnak a jogát nem sérti.

A fenti jogszabályhely értelmében nem elégséges a végrehajtás megszüntetéséhez vagy korlátozásához az adósnak a végrehajtás tárgyát képező követelés teljesítésére hivatkozása, arra a nemperes eljárásban csak a végrehajtást kérő nyilatkozata alapján kerülhet sor. A végrehajtást foganatosító bíróság ennek megfelelően helyesen járt el, amikor a felperes a bírósági letéttel történő teljesítésére hivatkozása alapján a bejelentést - a végrehajtást kérő nyilatkozattételre felhívása céljából - megküldte az ügyben eljáró végrehajtó részére, majd a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően a felperes kérelmére helytállóan adott tájékoztatást arról, hogy a végrehajtónál tud tájékozódni aziránt, hogy a végrehajtást kérő elismerte-e a teljesítést, egyébként a végrehajtás korlátozása, megszüntetése iránt peres eljárást kezdeményezhet. A megtérülésre hivatkozás alapján a bíróságnak további eljárási kötelezettsége nem volt, a nyilatkozattétel elmaradásában a végrehajtást kérő, esetlegesen a végrehajtó mulasztásáért pedig felelőssé nem tehető. Helytállóan hivatkozott arra a végrehajtást foganatosító bíróság a felperes kifogását elutasító 103/II. sorszámú végzésében, hogy a díjjegyzék elkészítésére és betérjesztésére a bírósági végrehajtói díjszabásról szóló 14/1994. (IX.8.) IM rendelet 21-22. §-ainak a rendelkezései szerint került sor, amely alapján a foganatosító bíróságnak intézkedési

kötelezettsége csak annyiban keletkezett, amennyiben a díj felszámítása helyességét valamely fél vagy érdekelt vitatja, ennek a kötelezettségének utóbb a díjjegyzék módosításával az eljáró bíróság eleget is tett. Nincs azonban olyan jogszabályi rendelkezés, amely a díjjegyzék elkészítésének, beterjesztésének határidejére, különösen ezzel kapcsolatos bírósági felhívás kötelezettségére vonatkozna.

Mindezek alapján a Miskolci Városi Bíróság szám alatt folyamatban volt végrehajtási eljárásában az alperes felelősségének jogalapja hiányzik.

Alapítanul hivatkozott a felperes arra, hogy a Miskolci Városi Bíróság számon folyamatban volt végrehajtási eljárásában a 45/V. és 74-II. sorszámú végzések elleni fellebbezés elbírálása során a jogszabályi rendelkezésekkel ellentétesen kötelezték az észrevételeket nem előterjesztő végrehajtást kérő javára másodfokú perköltség megfizetésére.

A Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint a pernyertes fél költségeinek megfizetésére - a törvényben meghatározott kivételektől eltekintve - a peresztes felet kell kötelezni. A jogszabályhely (2) bekezdése szerint a bíróság a perköltség felől *hivatalból* határoz, kivéve ha a pernyertes fél a perköltség tárgyában való határozathozatal mellőzését kéri.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1) bekezdése szerint ha a fél és az ügyvéd között nincs az ügy ellátására vonatkozó díjmegállapodás, vagy ha a fél ezt kéri, a bíróság a képviselői ellátásával felmerült munkadíj összegét a (2)-(6) bekezdésekben foglalt figyelembe vételével állapítja meg. A (2) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése értelmében nemperes eljárásban a munkadíj 10 000 000 Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetében a pertárgyérték 5 %-ának, de legalább 10 000 Ft-nak a legfeljebb 50 %-a, míg az (5) bekezdés szerint a másodfokú eljárásban az ügyvédi munkadíj az előző összeg 50 %-a. A (6) bekezdés értelmében a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, ugyanakkor különösen az ügy bonyolultsága esetén az előzőekben irányadónál magasabb összegben is megállapíthatja.

Az előző jogszabályi rendelkezések értelmében a bíróság a jogi képviselővel eljáró, a fellebbezés eredményessége folytán a másodfokú eljárásban pernyertes fél munkadíjáról hivatalból, kérelem nélkül határoz, annak összegszerűsége tekintetében pedig a jogszabályi keretek között mérlegelési szabadsága van. A sérelmezett másodfokú eljárásokban a jogi képviselővel eljáró végrehajtást kérő a fellebbezésre észrevételt vagy egyéb nyilatkozatot valóban nem tett, azonban a jogszabályi rendelkezéseknek tulajdonítható olyan értelmezés, amely szerint a jogi képviselővel eljáró pernyertes fél részére az eredménytelen fellebbezést előterjesztő ellenérdekű felet akkor is kötelezni kell másodfokú perköltség megfizetésére, ha ilyen kérelmet nem terjesztett elő, és a másodfokú eljárásban érdemi ügyvédi képviselői tevékenységet nem végzett, mivel a hivatkozott (6) bekezdés szerint ilyenkor is legfeljebb a munkadíj mérséklésére, de nem elengedésére van jogszabályi lehetőség. Ennek az értelmezésnek megfelelően foglalt állást a Fővárosi Ítéltábla Polgári Kollégiumának 1/2004. (IV.19.) határozatával elfogadott ajánlás, amely

II. pontja szerint a perköltség megállapítására vonatkozó indítvány hiányában is megállapítja a bíróság az ügyvédi munkadíjat, kivéve, ha a pernyertes fél a perköltség tárgyában való határozathozatal mellőzését kérte; míg a IV. pont értelmében a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdésében foglalt minimumérték kötelezően alkalmazandó alsó határ, amely a (6) bekezdése szerinti mérséklés keretében sem csökkenthető. A pernyertes fél részére érdemi jogi képviseleti tevékenység hiányában hivatalból megállapítandó perköltség melletti érvelés, hogy kétségtelenül a jogi képviseleti megbízás ebben az időszakban is fennáll, és a rendelet nem az egyes cselekményekhez, hanem a képviseleti jogviszonyhoz rendeli a munkadíj fizetési kötelezettséget. A felperes által a fellebbezésben felhívott, érdemi tevékenység hiányában a perköltség mellőzését indokoló ítéleti érvek az ellenkező értelmezést támasztják alá, de a kifejtettek alapján *nem kirívóan jogellenes* az érdemi tevékenység hiányában perköltséget megállapító rendelkezésre vezető értelmezés sem. Mivel a fellebbezési észrevétel előterjesztésének hiányában is indokolható az eredménytelen fellebbezést előterjesztő fél másodfokú perköltségre kötelezése, ezért nincs jelentősége a jogerős végzések indokolásában szereplő azon valóban téves megállapításoknak, hogy a végrehajtást kérő a fellebbezésekre észrevételt tett volna.

Mindezekből következően kirívó jogalkalmazási hiba hiányában a másodfokú perköltség sérelmezett megállapítása sem alapozza meg az alperes kártérítési felelősségét, ezért a vagyoni kár iránti kereset is alaptalan.

Az alperes felelősségének már a jogalapja hiányzott, ezért nem volt annak jelentősége, hogy az első fokú ítélet a keresetet a felperes által hivatkozott méltányos elégtételt biztosító kártérítés jogcímén sem találta alaposnak, mivel az alperes bármely címen való marasztalásának előfeltétele lett volna a felelősség jogalapjának megállapítása. A felperes az első fokú iratok között 78. sorszámon benyújtott beadványában az ítélet kiegészítését kérte arra hivatkozva, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezett a méltányos elégtételt biztosító kártérítés címén előterjesztett keresetről. Mivel az első fokú ítélet a keresetet egészében elutasította, tehát formálisan határozott a perben előterjesztett valamennyi keresetről, így a felperes kérelme a Pp. 3. §-a (2) bekezdésének második mondatára figyelemmel, az ítélettel szemben fellebbezés keretében elbírálható volt, és mivel az alperes felelősségének a jogalapja hiányzott, ezért a fellebbezés ebből az okból sem vezethetett eredményre, a felperesi - ténylegesen nem új keresetként, hanem a nem vagyoni kártérítés címén előterjesztett kereseti rész jogcímének kiegészítéseként előterjesztett - kereseti hivatkozások tárgyában pedig az indokolást az ítélőtábla a szükséges mértékben az előzőek szerint kiegészítette.

A felperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy arányos perköltség a részére azért ítélandó meg, mert az eredetileg a fenti fellebbezési észrevételek kiadására irányuló keresetét csak azért nem tartotta fenn, mivel a perből szerzett arról tudomást, hogy ilyen észrevételeket a végrehajtást kérő nem is terjesztett elő. A Pp. 257. §-ának (1) bekezdése értelmében a végzés elleni fellebbezés másodpéldányát az elsőfokú bíróság azzal a figyelmeztetéssel kézbesíti a fellebbező fél ellenfelének, hogy a fellebbezés kézhezvételétől számított 8 nap alatt az elsőfokú bíróságnál észrevételeket terjeszthet elő. A fellebbezés kézbesítésén túl azonban nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely a

bíróság kötelezettségévé tenné a fellebbezés elbírálása előtt a fellebbezésre tett észrevétel kézbesítését a fellebbező fél részére. Az észrevétel kiadásának a kötelezettsége hiányában eleve alaptalan volt a felperesnek az alperest a kiadásra marasztalás iránt előterjesztett keresete, a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése megfelelő alkalmazásával ebben a részben sem tekinthető pernyertesnek, ezért a keresethez igazodó részbeni perköltségben marasztalás iránti kérelme is alaptalan. Megjegyzi az ítélőtábla, hogy a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (4) bekezdése analógiakénti alkalmazására sem kerülhet sor. Ez a jogszabályhely ugyanis úgy rendelkezik, hogy a keresettől elállás és a per megszüntetésére irányuló közös kérelem esetén a meg nem fizetett illeték és az állam által előlegezett költséget a felperes köteles megfizetni, kivéve ha a felek másképpen állapodtak meg - ha a felperes azonban olyan okirati bizonyítékot csatolt, amelyből kitűnik, hogy az elállásra illetőleg a per megszüntetésére irányuló közös kérelem benyújtására azért került sor, mert az alperes a követelést a kereset benyújtása után elismerte vagy teljesítette, a meg nem fizetett illeték és az állam által előlegezett költség viselésére az alperest kell kötelezni. Az alperes a perben nem ismerte el vagy teljesítette a nemperes eljárás hivatkozott iratainak a kiadására irányuló felperesi követelést, hanem csupán úgy nyilatkozott, hogy ilyen iratok nem is léteznek, ezért a bírói gyakorlatban a perköltség viselésére is kiterjesztően alkalmazott rendelkezés nem lehet irányadó.

Mindezek alapján az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján a fentiek szerint helybenhagyta.

A felperes a fellebbezési eljárásban teljesen pervesztes lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 14. §-a értelmében a le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. §-ának (1) bekezdése szerinti fellebbezési illeték az állam terhén maradt; az alperes csak tárgyalásra utazás esetén terjesztett elő másodfokú perköltség igényt, azonban tárgyalásra nem került sor, ezért másodfokú perköltség viseléséről rendelkezni nem kellett.

Debrecen, 2015. november 4.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Pribula László s.k. előadó bíró,
Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő